

си откраднаха храна.
А въ гората на листата
спаха двама презъ нощта.

Цѣлъ затрупанъ съсъ листа
стана рано сутринъта
доловилъ далечъ отвънъ
да звъни камбаненъ звънъ.
Този звънъ сега напомни
на немирния бездѣлникъ,
че е днесъ света недѣля
и у черквата на село
майка му свѣщица пали
и за него горко жали.

И скръбъта си да забрави,
Крачуланчо си представи,
че когато порасте,
и парички напечели,
салъ копринени постели
въ кѣщи той ще донесе.
И въ сегашнитѣ градини
нѣма чушки да бератъ,
портокали и смокини
зиме, лѣте ще растатъ.
Ала днеска, сиромаша,
нѣма нищо въвъ стомаха,
и какво ли да направи
отъ глада да се избави.

Ей отъ близкото шубраче
скокна зайче дългокраче,
малка зелка то си взе
и започна да гризе.

Рипна бързо Караманъ
и по него — Крачуланъ —
презъ трънаци, камънаци,
тичатъ двамата юнаци.
Най-подире Караманъ,
бързо зайчето настигна

и въ жбитѣ си го вдигна.

Буенъ огънь напалиха.
въ него зайчето турнаха
и се прѣсна надалече
миризма на заякъ печенъ.
После шумица постлаха,
круши, грозде си набраха,
дълго ядоха и пиха.
Ха, наздраве, Карамане!
Да живѣешъ, Крачулане!
Ехъ, ще има славни дни
тамъ, въвъ топлитѣ страни!
Ала дрѣмка ги обори
и очитѣ имъ затвори.
Спаху двамата другари,

но пждарѣтъ ги завари.
Никой тукъ не ги познава,
никой тукъ имъ не прощава,
и подъ тоя небосклонъ
другъ е селския законъ.

Крачуланчо спи, не шава
върху мекия шумакъ,
а пждарѣтъ приближава.
Той улови съсъ ржка
Крачуланчо за врата
и тояги като градъ
се изсипаха отзадъ.
Но за своя Крачуланъ
скоква бързо Караманъ
и се хвърля връзъ пждаря
и веднага го събаря —
хемъ го хапе, хемъ ржмжи
и го здравата държи.
Крачуланчо се извлече,
и побѣгна на далече,
а следъ него Караманъ
пустна бедния пждаръ,
но потуритѣ му смѣкна
и далече ги отмѣкна.